Det sosialliberale Norge. Et større Venstre

Taler
Lars Sponheim

Dato
29 april 2006

Sted
Oslo

Omstendigheter
Venstres Landsmøte

Kjære alle sammen.

Husker dere landsmøtetalen min på Hamar for to år siden: Den sluttet slik:

"Se for dere følgende: Det er sent på kvelden mandag 12. september 2005. På en restaurant i Oslo sentrum står Venstres leder. Rundt ham står mange av dere. Venstre har akkurat gjort et brakvalg. Vi har gjort VGs ord fra 1977 til skamme en gang for alle og vi synger sammen for full hals. "What a wonderful world".

Nå ble det ikke allsang på Restaurant Stratos på toppen av Folketeaterbygget på Youngstorget kvelden 12. september, i hvert fall ikke mens jeg var der. Men det skyldes først og fremst at det var så mange glade Venstre-folk der, at det var nesten umulig å bevege seg mellom alle klemmene og medieintervjuene. Og så var det så uvisst om utfallet av regjeringsmakten når vi måtte begi oss ned til Stortinget og partilederdebatten rundt midnatt. Men vi gjorde VGs ord fra 1977 om at Venstre som parti ikke har en framtid, så til de grader til skamme.

Vi gjorde et brakvalg. Verken mer eller mindre.

Og det gledelige er at det var ikke bare et blaff, en formtopp, en rekke tilfeldigheter eller taktisk stemmegivning.

Vi har etablert oss på et langt høyere nivå på meningsmålingene enn det vi har for vane etter et valg.

Vi har stabilisert oss over sperregrensen og snart har vi sett den for siste gang.

I alle månedene som har gått etter valget har vi hatt et snitt på målingene på over 4 %. For sammenligningens skyld var snittet på henholdsvis 2,5~% og 2,7~% i mars og april for fire år siden.

Jeg har mange ganger fortalt dere om hvor ensomt det er å være partileder i den siste uka i valgkampen: Alt står og faller på et vis med partilederens innsats. Slik er det selvfølgelig ikke, men det føles sånn. Det vil si. Det har føltes sånn.

Denne gangen var det annerledes. Det var ikke en partileder som måtte berge stumpene, men et samlet og stolt parti som gjorde den beste valgkampen på veldig mange år. Og selv om jeg tilsynelatende framstår som sikker og kald i en så hektisk og tilspisset situasjon som en valgkampinnspurt er, så blir jeg ikke akkurat uberørt av å møtes av varm applaus når jeg entret Gamle Logen for å legge noen papirer på plassen min før partilederdebatten på NRK, eller utenfor etterpå - der mange, mange unge (og gamle) Venstre-folk står og roper Viva Sponheim.

Endelig var vi der: Stolte, rause, ærlige, engasjerte, framtidsglade og ansvarlige.

Takk skal dere ha - for at vi fikk oppleve dette sammen.

Og vet dere hva det beste av alt er? Dette er bare starten på noe som blir enda større - i 2007 og i 2009. Det er nå vi skal gjøre vår egen handlingsplan om til virkelighet: Et sosialliberalt Norge. Et større Venstre.

Rekk opp hånda alle de av dere som tidligere har vært på et Venstre-landsmøte etter en valg-seier!

Rekk opp hånda alle de av dere som tidligere har vært med på at Venstre har gått fram i et Stortingsvalg etter å ha vært i regjeringsposisjon sammen med andre partier!

Selv med Venstres lange historie skjønnere dere at det vi nettopp har gjort er nesten enestående. Og skal vi tro på statistikken er det ikke mange partier som klarer å gå fram i valg etter å ha vært del av en koalisjonsregjering. Vi gikk ikke bare fram - vi økte vår oppslutning med 50~% og femdoblet Stortingsgruppa vår. Dette er historiske tall - også i vårt lange og stolte 122-årige partiliv.

Hvorfor gikk det bra denne gangen?

Jeg tror det skyldes en rekke ting, men la meg peke på noe:

Vi var gjenkjennelige og tydelige på plassering - på nøkkelrollen, på ideologi og på saker. Det er ikke alltid Venstre har framstått slik, for å si det forsiktig.

Vi kunne vise til gode resultater på alle våre viktige politikkområder. Tenk bare på det vi har levert innenfor våre hovedområder miljø og småbedrifter de siste årene: Rekordsatsing på kollektivtrafikk, fjerning av investeringsavgift og delingsmodell. Venstres skattereform. Alt dette med to - to representanter i Stortinget. Nå skryter SV at de får omtrent samme gjennomslag for sin politikk i denne regjering, som Venstre fikk i den forrige. De glemmer at styrkeforholdet i parlamentet er 2 til 15.

Vi framstod som seriøse, men med glimt i øyet.

Det ble lagt ned et formidabelt arbeid i hele landet. Det at det var Finnmark, Nord-Trøndelag og Sogn og Fjordane som fikk de siste utjevningsmandatene var tilfeldig (og hyggelig), men det er unektelig en spire til inspirasjon for kommende valgkamper. Absolutt ingen stemmer er bortkastet - og alle Venstres førstekandidater vil ha en reell mulighet til å bli valgt til Stortinget - uansett hvilket fylke de stiller i.

Og så var vi et team med stor T. Vi konsentrerte oss om saker som gir energi og ikke om saker som tapper energi. Det siste skal ikke undervurderes som en av suksessfaktorene bak valgresultatet vårt. Partier som ikke har felles strategi eller går samlet inn i en valgkamp, kommer sjelden styrket ut av den. Vi stod sammen, hadde en felles strategi som vi fulgte 100~% - og fikk det valgresultatet vi sammen fortjente.

Jeg er enormt stolt av det vi sammen har fått til og de gode forutsetningene vi har skapt for å bygge det moderne liberale sentrumspartiet. Nå skal vi styrke organisasjonen, vitalisere politikken og få enda bedre valgresultater i 2007 og 2009.

La meg få dele en liten historie med dere. Noen har sikkert hørt den før, men dere får tåle å høre en gang til:

Georg Johannessen-historien (uten manus)

Du vant. Dere tapte.

Spørsmålet er om det hadde vært så mye bedre om vi vant - om Venstre, KrF og Høyre hadde fått en ekstra stortingsrepresentant hver på bekostning av de mange sistemandatene som Arbeiderpartiet fikk - og vært helt avhengig av et stort og selvsikkert Fremskrittsparti for å beholde regjeringsmakten.

Da hadde vi fått et spill og spetakkel ut over hele høsten hvor den store taperen hadde vært det norske politiske demokratiet.

Kanskje var det like bra at det gikk som det gikk - og om vi skal være helt ærlige: Det var slett ingen krise for Venstre.

Men - og det er et stort men. I hele perioden etter at Venstre kom inn igjen på Stortinget er det ingen tvil om at det er akkurat nå det er mest gunstig å sitte i Regjering: Alt ligger til rette. Fortsatt rekordlav rente, rekordhøy oljepris, rekordhøy skatteinngang til det offentlige, rekordnivå på nyetableringer av bedrifter og en arbeidsledighet som stuper. Når historien om norsk politikk i det 21. århundre skal skrives, vil perioden 2001-2005 være en periode det vises til hvor det ble gjort veldig mye riktig. Ikke på alle områder - men i det viktigste. Noen torde å ta upopulære beslutninger for å holde orden i økonomien. Uten orden kan det sikkert gå bra i en periode, men det ender alltid i kaos til slutt. Vi valgte ansvarlighet. Ikke lettvinthet.

Del uten manus:
Stikkord:
Hva nå Venstre? Stortingsgruppas arbeid og oppgaver.
Generelt om den politiske situasjonen (flertallsregjering, korporativ makt, Frp).

Kjære landsmøte,

Nå har vi muligheten.

Muligheten til å ta noen viktige grep for framtida.

Det gjelder i miljøpolitikken og det gjelder ikke minst noe så viktig som å sikre velferden for framtida gjennom satsing på skole, utdanning, forskning og entreprenørskap.

Hva gjør regjeringen?

Ingenting.

I hvert fall ingenting viktig.

Selv i en konjunktursituasjon der alle piler peker en vei. I en situasjon der Regjeringen (kanskje!) har et flertall for å gjennomføre viktige grep for framtiden, er svaret det samme:

Fortid.

Back, not forward. Det omvendte Tony Blair-slagordet.

Regjeringen gjør det motsatte av det de burde ha gjort. I en situasjon der det åpenbart er behov for mer arbeidskraft gjør Regjeringen det stikk motsatte: Det blir vanskeligere med midlertidige ansettelser, det blir mer attraktivt å være arbeidsledig, AFP-ordningen som gjør at det lønner seg å gå tidlig i pensjon videreføres i hvert fall til 2010, overgangsordningene som gjør det vanskeligere med arbeidsinnvandring for nye EØS-borgere videreføres og private høyskoler som utdanner arbeidstagere det er stor etterspørsel etter - bl.a. innenfor omsorgssektoren mister støtte og står i fare for å nedlegges.

Back, not forward.

I en situasjon der Regjeringspartienes egne stortingsrepresentanter skriver leserinnlegg om hvor viktig der å satse på forskning og nyskaping, kutter regjeringen 25 milliarder kroner i Forskningsfondet, de kutter 100 millioner i næringsrettet forskning og strammer inn SkatteFunn-ordningen. Bare kuttet i Forskningsfondet innebærer nesten 1 mrd mindre til forskning hvert år. Et kutt som må kompenseres med tilsvarende bevilgninger over statsbudsjettet i konkurranse med kommuneøkonomi, sykehus, samferdsel, barnehager, skole og så videre og så videre. Alle som har vært i nærheten av en budsjettkonferanse i Regjeringen vet at det er en umulig oppgave.

Dere husker vel alle retorikken fra regjeringspartiene fra den valgkampen vi nettopp har lagt bak oss: Enten mer skattelette eller mer fellesskap. Dette ble i beste skolevalgsånd gjentatt av statsministeren i en TV2-debatt hvor jeg deltok i forrige uke: "Vi er enige om det viktigste. Økt skatt, mer fellesskap".

Ja, mon det. Problemet til regjeringen og Stoltenberg er at virkeligheten er langt mer komplisert enn enkel valgkampretorikk. Jeg har tidligere hevdet at Venstres skattepolitikk på sikt vil føre til økt skatteinngang og dermed mer til fellesskapet, selv om vi reduserer det totale skattetrykket. Det er innretning på skattepolitikken som er avgjørende - ikke om summen i det enkelte statsbudsjett viser en samlet skattelette eller skatteskjepelse. Dette ble latterliggjort av Jens Stoltenberg som kalte en slik politikk for "voodoo-økonomi".

Nå har vi fasiten. Tallene viser at skatteinngangen har økt hvert år de tre siste årene på tross av betydelig, men målrettet skattelette. Vi har aldri hatt større skatteinntekter til fellesskapet enn i 2005 og vi har aldri hatt en bedre og mer målrettet skattepolitikk enn den vi hadde under vår regjering.

Når fasit ligger på bordet fossror statsministeren med god hjelp av finansminister Kristin Halvorsen, som i Dagbladet 22. mars sier at mine påstander er "humbug" og at de økte skatteinntektene skyldes hhv. oljepris og konjunktursituasjonen. Høy oljepris har stor betydning for økte skatteinntekter, men selv om vi ser bort fra alle skatteinntekter knyttet til olje- og petroleumsvirksomhet viser altså tallene at statens inntekter fra skatt på

formue og inntekt (både toppskatt og fellesskatt) økte med over 12 mrd. kroner fra 2004 til 2005. Altså samtidig som det ble foretatt betydelige skattelettelser.

Også konjunktursituasjonen har sammenheng med den politikken som føres. En bedre skattepolitikk for næringslivet, fører til flere bedriftsetableringer og flere arbeidsplasser - dermed økt skatteinngang, bedre konjunktursituasjon. Det har jo de siste årene vært et bevis for.

Regjeringen har på mange måter valgt å gå motsatt vei. Det er grunn til å frykte at en politikk med økt kapitalskatt og økt formuesskatt kombinert med varsler om millionbøter i ervervslov og bruk av statlig eiermakt mot private aksjonærer, kan føre til at norske bedrifter og norske investorer flytter kapital og virksomheter ut av landet. Da kan vi virkelig få en voodoo-økonomi, med mindre skatt til fellesskapet selv om skatten blir skjerpet.

(Og voodoo er som dere sikkert vet en rituell blanding av trolldom, hekseri og overtro - ikke helt ulikt den sittende regjering.)

For Venstre er det viktig at skattesystemet er forståelig, miljøvennlig og rettferdig. Derfor må vi har konkurransedyktige skatteregler som belønner dem som satser på sin egen virksomhet. Det er derfor formueskatten må fjernes, fordi det er viktig å ha formuer i Norge som kan investeres i norsk næringsliv og norske bedrifter. Vi må ha et skatte- og avgiftssystem som i tillegg til å skaffe det offentlige inntekter, også sikrer en sosial fordeling i bunn og et bedre miljø for alle.

La oss ta Statsministeren på alvor et lite øyeblikk. Hva er det egentlig han og regjeringen mener med mer fellesskap. Dersom det bare betyr at mer skal være statlig eller kommunalt, er det både en gammeldags og en feilslått politikk.

I Dagens Næringsliv 2. mars i år sier Helga Hjetland, leder av Utdanningsforbundet det slik: "Den nye regjeringen har et vakkert syn på offentlig sektor, og jeg forutsetter at vi merker skiftet vekk fra markeds- og konkurranselogikken. Det er som å komme hjem"

Når jeg lesere sånn blir jeg veldig fristet til å replisere med Hallo i ukens:

Det er alarm. På vegne av vanvittig mange.

Jeg er også for mer fellesskap. Men det betyr ikke at jeg ønsker meg en større teknisk etat i Ulvik Herad. Det er bokstavelig talt ikke å komme hjem. Når vi sosialliberalere tenker på fellesskap er det frivillige sektor, det utvidede familiebegrep, venner og sosiale treffpunkt vi tenker på - ikke på om søppeltømmingen foretas av kommunalt ansatte eller ikke. Det er det sosialliberale fellesskap vi må ha mer av og så må vi samtidig ha en bedre næringspolitikk for å sikre velferden. Dette henger sammen og står ikke i motstrid til hverandre slik Regjeringen hevder i sin forenklede retorikk.

Og vi vet at Venstres politikk virker:

Aldri har det blitt startet flere nye bedrifter: I 2005 ble det startet nesten 35.000 nye virksomheter. Det er en oppgang på 30 % fra året før, som også var et rekordår.

Og for første gang går arbeidsbyrden knyttet til skjemavelde og byråkrati markant ned takket være et Venstre-engasjement over mange år - og godt arbeid og samarbeid i Bondevik II-regjeringen. I 2005 ble belastningen ved skjemaveldet redusert med 580 årsverk dvs. nesten 10~% på ett år.

Vi har fått fjernet delingsmodellen og investeringsavgiften. Store Venstre-seire til glede for norsk næringsliv generelt - og småbedrifter spesielt.

Nå er det viktig at dette gode arbeidet fortsetter og ikke ofres under overskriften "mer fellesskap".

Et av Regjerings store mantra er at de skal føre en aktiv næringspolitikk. Den eneste aktiviteten fra regjeringshold er i realiteten håpløse forsøk på å holde liv i gammeldags industri. De fleste av oss oppfatter jo en aktiv næringspolitikk som noe som skal være positivt for bedriftene. Det vi har sett så langt, er at Regjeringen har definert en aktiv næringspolitikk ved å være veldig aktiv i å sende ulike, forvirrende og til dels negative signaler til norsk næringsliv.

La meg gi noen eksempler på hva som er aktiv næringspolitikk:

Det må bli lettere å starte nye bedrifter:

Da kan det ikke stilles samme krav til nyetablerte bedrifter som til store konsern. Derfor har Venstre (sammen med Høyre, KrF og Frp) fremmet forslag om å lage et eget, forenklet regelverk for mindre og nystartede bedrifter. Det skal bli spennende å se om Regjeringen støtter denne aktive næringspolitikken. Jeg håper det, men tror det ikke.

Vi må dyrke fram gründeren:
Særlig er det viktig å få flere kvinner til å frigjøre seg fra arbeidsgivere og starte for seg selv. Skal vi få det til, er vi nødt til å ha tilnærmet like gode sosiale rettigheter for gründere og selvstendig næringsdrivende som det er for "vanlige" arbeidstagere.

Vi må stimulere til flere moderne, høyteknologiske og miljøvennlige bedrifter:
Mange klager over at vi ikke har mulighet til å utvikle norsk næringsliv fordi vi ikke kan konkurrere med andre land om billig arbeidskraft. Det er både rett og feil. En av Norges konkurransefortrinn er nemlig "rimelig" arbeidskraft med høy utdannelse. Derfor må vi legge til rette for at de nye bedriftene som etableres gjør det med utgangspunkt i kompetansebasert høyteknologi - gjerne innenfor miljøteknologi. Da må det satses forpliktende på forskning.

Det må være gode generelle ordninger for alle.
Det er helt avgjørende for norsk næringsliv at det er gode generelle ordninger for alle. Derfor er skattereformen så viktig. Derfor må vi ha en ryddig statlig eierskapspolitikk. Heller nyskaping enn å holde kunstig liv i "gammel industri". Heller penger til regionale eller lokale næringsparker enn at staten skal vedta hvor dørfabrikker skal være. Derfor er det så viktig å føre en stabil og nøktern økonomisk politikk. Rentenivå og valutakurser er de viktigste enkeltfaktorer for konkurranseutsatt næringsliv.

Dette, gode Venstre-venner er aktiv og liberal næringspolitikk. Slik sikrer vi også velferden, og skaffer mer til fellesskapet.

Mange er skuffet over den nye regjeringen. Det er de med rette. Kanskje spesielt innenfor det som har vært SVs kjerneområder. Miljøpolitikken og skolepolitikken.

Det gir oss noen muligheter. Vi er allerede det ledende miljøpartiet i Norge. I løpet av denne stortingsperioden skal vi bli det ledende skolepartiet. Når skolepolitikk skal diskuteres i valgkampen i 2007 og 2009 skal det ikke være mulig å komme unna Venstre. Det er nemlig vi som har løsningene for den moderne skolen. En politikk som bygger på respekt for kunnskap og likeverd, og som har det liberale hovedbudskapet i bunnen: Det enkelte menneskes personlige vekst i samspill med andre.

Skolen skal ikke først og fremst være et sted å trives med lek og moro, men et sted hvor begrepene "kunnskap" og "dannelse" er de viktigste rettesnorene og hvor det er arbeidsro i klasserommet. Vi kan ikke være bekjent av en skole hvor alt for mange ikke har tilstrekkelig basisferdigheter i det aller mest elementær: Skriving, lesing og rimelig enkel matematikk.

Det er dessverre slik at respekten for faglighet og kunnskap har vært svekket gjennom mange år i norsk skole. Kunnskap er grunnmuren i framtidens velferds-Norge og vi kan ikke tillate at vi svekkes som kunnskapsnasjon. Vi må tvert imot være i front. Urovekkende resultater fra internasjonale undersøkelser viste at vi var i ferd med å bli en middelmådig skolenasjon. I denne uka kom nye beskrivelser av norsk lærerutdanning som også maner til kraftige skjerpelser av kravene til kvalitet.

Den forrige regjeringen tok fatt i dette, og la opp til det store Kunnskapsløftet som skal iverksettes fra denne høsten. Jeg er ikke overbevist om at hovedeksponenten for "lekeskolen" - Sosialistisk Venstreparti og herr Djupedal - er best til å ivareta denne reformen videre, men Venstre skal ligge frampå og sørge for at han ikke slipper unna de store kravene som nå må stilles i skolepolitikken.

Dagbladets siste liberaler, Gudleiv Forr, sa det slik i en kommentar sist onsdag: "Etter tretti år med kunnskapsfiendtlighet og ensidig vekt på sosial trening, er det tid for en kulturrevolusjon i skolen. I dette arbeidet er lærerutdanningen byggeplass nr 1"

Jeg har sagt det i mange landsmøtetaler før: Skal vi lage en bedre skole, må vi også ha bedre lærere. I det ligger det ikke en kritikk av at dagens lærere er for dårlige, men vi må erkjenne at det stilles sterke krav til læreren i dag enn det har gjort noen gang tidligere. Den tid bør snart være forbi at de fleste lærere

utdanner seg til allmennlærere. Det er helt nødvendig å legge om lærerutdanningen, slik at de fleste spesialiserer seg og fordyper seg i de fagene de skal undervise i.

I mellomtiden må vi satse på å øke kompetansen hos de lærerne vi har. Det er jo også en av de viktige stolpene i kunnskapsløftet, som Venstre var pådriver for å få gjennom i Stortinget i fjor - en omfattende satsing på kompetanseheving blant lærere. Venstre gikk jo til valg på å bruke 3 mrd kroner i denne stortingsperioden på økt kompetanse hos lærerne. Dette vil vi videreføre gjennom bl.a. rett til et såkalt kompetanseår. Et år hvor lærere kunne få fri med lønn for å ta etterutdanning eller permisjon for å arbeide et annet sted og få økt realkompetanse.

Nå opplever vi at veldig få - bare to av ti lærere - har fått nødvendig etterutdanning til tross for en omfattende økonomisk satsing. Når lærerne påpeker at det har vært en organisatorisk svikt i arbeidet med å systematisk gjøre lærerne i stand til å møte det store kunnskapsløftet den norske skolen skal ta fra høsten, reagerer Regjeringen - gjennom statssekretær Åge Rosnes med å kalle Utdanningsforbundet og lærerne for "sutrete". Det er tydelig at Åge Rosnes har plukket opp ett og annet fra sin statsråd, men dette er neppe veien å gå for å få bedre og mer motiverte lærere. Eller for å bruke en metafor som er kjent i de sosialistiske leire: Slike utsagn skaper neppe en indre jubel hos lærerne.

Den finske skolen er helt i verdenstoppen - både når det gjelder faglig nivå, kunnskapsforståelse og basisferdigheter. Forklaringen på den finske suksessen er like enkel som den er logisk. Kunnskapsrike, faglig sterke lærere som av myndighetene har fått stor frihet til å tilbasse undervisningen til de behovene den enkelte eleven har.
I Norge er situasjonen en annen: Lærerne roper varsku om en presset og vanskelig arbeidssituasjon. Rigid byråkrati, økende administrative byrder, mer og mer tvunget lesetid og stramme tidsrammer kjennetegner hverdagen. Dette kombinert med en skolepolitikk som har hatt form, og ikke fag som ideal har Norge valgt helt andre virkemidler enn Finland. Finland har nemlig valgt Venstres.

I løpet av et halvt år har Regjeringen klart å levere en sak med politisk substans til Stortinget: Forvaltningsplanen for petroleumsaktivitet i Barentshavet og utenfor Lofoten.

Det Regjeringen har lagt fram er ikke en helhetlig forvaltningsplan eller en miljøplan slik det var meningen, men en utbyggingsplan. Ingen områder vernes varig. Hele hensikten med en slik forvaltningsplan slik Venstre ser det, må jo være at det gis grønt lys til utvinning i noen områder, gult lys (vent og se) i noen områder og rødt lys - varig vern i andre områder. Regjeringens "vern" av Lofoten ut denne stortingsperioden omtaler jo regjeringsmedlemmer selv som "et hvileskjær" før det bokstavelig talt blir full gass fra 2009. Næringsminister Odd Eriksen sier det slik: "Dette hadde bare vært en miljøplan dersom det hadde blitt varig vern av enkelte områder."

Og regjeringens grense for petroleumsaktivitet på 35 km fra land som er satt langs Finnmarkskysten, er en grense uten faglig begrunnelse. En kunne like gjerne satt grensen på 36,9 - et like tilfeldig tall som kan få stor betydning.

Og dette feirer SV som en stor miljøpolitisk seier!

Bare tenk dere hvilke avskyresolusjoner SV (og miljøbevegelsen) ville ha sendt ut dersom det var den forrige regjering som hadde fremmet den samme planen.

Nå ville aldri det skjedd. Og jeg må ærlig talt si at jeg er forundret over at Høyres leder får seg til å påstå at den forrige Regjering ville lagt fram en plan som ville åpnet for petroleumsaktivitet utenfor Lofoten. Det ville aldri ha skjedd. I så fall ville det vært en Regjering hvor Venstre ikke lenger var med.

Om jeg i all vennskapelighet skal gi Høyres leder et råd, så må det være å lytte til den nyfrelste miljøverner, den britiske konservative partileder David Cameron som vil kjøre fram miljø som en hovedsak for å vinne makten i Storbritannia. Han tror det norske Høyre også kan tjene på å skjerpe miljøprofilen. Skulle nesten tro han var en Venstre-mann*.

En skjerpet miljøprofil er nødvendig, for det er grunn til bekymring for det som skjer, eller rettere sagt det som ikke skjer innenfor norsk miljøpolitikk. Sjelden har ord blitt fulgt av så lite handling.

Jeg skal gi dere noen stikkord:

Regjeringen var helt handlingslammet når det gjaldt salg av eiendommen 146.000 dekar store eiendommen Vestre Vollane på Hardangervidda.

På viktige miljø-områder som kollektivtrafikk i storbyene og CO2-rensing av gasskraft foreslo Venstre, sammen med Høyre og KrF til dels betydelige økte bevilgninger i 2006-budsjettet enn det Regjeringspartiene brukte det berømte flertallet sitt for å få til.

Bevilgningene til kalking av sure vassdrag er redusert med 30 millioner kroner.

Under Stortingets behandling av Hardanger-bro stemte SV for en bro de var mot, og mot en miljøtunnel de var for.

Planene om et grønt sertifikatmarked for miljøvennlig og fornybar energi er skrinlagt, med meget tvilsom begrunnelse og regelrett tall-juks fra statsministeren. Det mest oppsiktsvekkende er at beslutningen om å skrinlegge grønne sertifikater ble tatt uten at miljøvernministeren var informert. Så mye for flertallsregjering og forutsigbarhet. Og alternativet til grønne sertifikater som regjeringen i følge seg selv meget raskt skulle komme med, har ingen sett noe til.

I tillegg jobber Regjeringen med et eget regime for billig energi til industrien. Det er direkte miljøfiendtlig.

Kort oppsummert kan vi vel konkludere med at SV - som i regjering skulle "gjenreise Norge som miljønasjon" har gått på miljønederlag etter miljønederlag. Det er trist for SV, men verst for oss som er opptatt av en god miljøpolitikk. Men, som Hallgeir Langeland så treffende sa det til Dagbladet før behandlingen av Hardangerbro-saken i Stortinget: "Vi sitter i regjering, og Fru Halvorsen har bestemt at vi i posisjon har et annet standpunkt."

Jeg kan love dere at Venstre verken vil la SV eller Regjeringen få fred i miljøpolitikken. Er det en ting som er sikkert etter et halvt år med Stoltenberg II er det at Venstres hovedoppgave på Stortinget i denne fireårsperioden er å sørge for at Regjeringen ikke får ro til å fortsette å prioritere alle andre hensyn foran miljø.

I Soria Moria-erklæringen står det at "betydelige deler av Norges klimaforpliktelser fra Kyoto-avtalen skal skje ved nasjonale tiltak". Så langt har vi ikke fått vite hvor stor andel "betydelige deler" betyr eller hvilke tiltak dette er. Det eneste som synes klart er at for hvert møte som finner sted i samarbeidskomiteen mellom Arbeiderpartiet og LO - jo lenger er vi unna å nå de norske forpliktelsene i Kyoto-avtalen. Tenk bare på hvilke konsekvenser et mobilt gasskraftverk i Midt-Norge har for norske CO2-utslipp.

Skal vi klare Kyoto-forpliktelsene må CO2-utslippene fra privatbilismen ned. Så enkelt er det. Men for et liberalt parti er ikke løsningen å forby bilkjøring eller legge strenge restriksjoner på denne. Løsningen er å gjøre kollektivtransport mer attraktiv, til fordel for "hver mann i sin bil". Og legge om bilavgiftene, slik at utslippsgjerrige biler blir billigere å kjøpe.

Løsningen er nye miljøvennlig alternativer til bensin og diesel. Men det kreves politisk vilje til å få det til. Det kreves at noen går foran for å endre nordmenns tankesett. Og det må gjøres nå.

Det er ingen tvil om at løsningen på sikt er hydrogen som drivstoff, men utvikling av teknologi tar tid, og hydrogenbilen er ikke klar for norske veier i morgen. Derfor må vi gå i bresjen for å gi folk mulighet til å velge miljøriktig og rimelig drivstoff. Derfor har Venstre i Stortinget foreslått avgiftsfritak for bioetanol - miljøbensin - på samme måte som vi tidligere har fått gjennomslag for avgiftsfritak for biodiesel og for el-biler. Vi bruker avgiftspolitikken aktivt i miljøets tjeneste.

Bilfabrikantene står i kø for å selge etanolbiler i Norge, men det finnes ikke etanol til salgs på grunn av avgiftsnivået. Det er jo nærmest et paradoks at norske Statoil selger etanol i Sverige til litt over 6 (norske) kroner literen, mens en liter etanol i Norge vil koste om lag 100 ganger så mye på grunn av avgiftssystemet. Miljødrivstoffet etanol pålegges nemlig alkoholavgift, bensinavgift og CO-avgift i Norge. Samlet blir det over 600 kroner i avgifter pr. liter, mens selve råstoffet koster om lag 4 kroner literen.

Heldigvis varsler finansministeren nå støtte til Venstres forslag, og at endringene vil komme allerede i revidert nasjonalbudsjett. Noe annet ville være et

miljøpolitisk mageplask.

Men det er ikke bare avgiftsfritak som er viktig. Det må også bli tilgjengelig. Derfor må vi følge svenskene som pålegger alle bensinstasjoner å ha et miljøvennlig alternativ til vanlig bensin og diesel innen 2010. Følger du oss her også Kristin?

Tiden er moden for å ta de store grepene. Og er det noe som har frustrert meg gjennom mange år i rikspolitikken - og i regjeringsposisjon er det at kampen for de små, små seirene blir så altomfattende at vi helt glemmer å ta de store grepene. Det er ikke grunnlag for de store løftene som virkelig kunne ha ført oss framover.

Jeg husker fra min tid som næringsminister at følgende ide ble lansert. La oss gjøre et kvantesprang for å løse Kyotoforpliktelsene: La oss få til et spleiselag mellom Statens finansielle muskler og Hydros, Statoils og Statskrafts kunnskap for å bringe hydrogensamfunnet 15 år nærmere realisering. La dette bli Norges bidrag til en bærekraftig global utvikling.

Tenk om vi kunne gjøre det. Tenk om vi torde ta de viktige grepene på de riktige tidspunktene. Det er fortsatt ikke for sent. Men det kreves en politisk vilje som jeg ikke tror Regjeringen har, nettopp fordi strukturene er slik at kortsiktig gevinst er det eneste som teller.

Dette landsmøtet markerer starten på arbeidet med et nytt prinsipprogram som skal vedtas av neste landsmøtet. Det er ikke minst de sosialliberale utfordringene knyttet til det enkeltmenneskets ukrenkelige rettigheter i møtet med storsamfunnet som er viktig i et slikt arbeid. Det er jo det som er selve kjernen i den sosialliberale ideologien. Frihet og ansvar. Det å stå opp for noen viktige prinsipper, når det populistiske vindene blåser i andre retninger.

La meg få ta noen eksempler for å vise hva jeg mener:

Da jeg kom til Stortinget om morgen 8. mars i år hadde jeg og resten av Venstres

stortingsgruppe fått en mail fra Kirsti Menzoni, Venstremedlem fra Gildeskål kommune i Nordland. Hun kunne fortelle oss at forsikringsselskapet Gjensidige hadde nektet sønnen Nikolai på femten måneder fullverdig barneforsikring fordi han har 47 kromosomer, og ikke 46 som de fleste av oss andre har. Familiens tre øvrige barn med 46 kromosomer og familiens hund var det derimot ingen problemer å få forsikret. Ja situasjonen var faktisk så absurd at det samme forsikringsselskapet i mediene klaget på at foreldre generelt "heller forsikrer bikkja enn ungene".

Stadig flere opplever dessverre at det ikke er mulig å få ulike forsikringer på grunn av en medfødt sykdom eller funksjonshemming. På mange samfunnsområder skjer det en helt unødvendig diskriminering av denne typen. I det sosialliberale samfunn vi skal skape er det åpenbart at vi ikke kan finne oss i en slik forskjellsbehandling. Alle har noen grunnleggende rettigheter som ikke skal krenkes. Derfor mener jeg at det er behov for en helhetlig gjennomgang av norsk antidiskrimineringslov. Vi må få lovfestet et forbud mot genetisk diskriminering eller annen type diskriminering på grunn av funksjonshemming eller sykdom.

Noen timer etter å ha lest mailen fra Kirsti Menzoni sendte jeg en henvendelse - et såkalt skriftlig spørsmål - til justisministeren om han vil sørge for at et slikt lovforbud ble fremmet. I svaret viser han til et arbeid som Odd Einar Dørum satt i gang om at forsikringsselskaper ikke uten saklig grunn skal kunne nekte en person forsikring på vanlige vilkår. I følge justisministeren vil vårt forslag vurderes nærmere i forbindelse med dette.

Jeg tar det for gitt at dette blir fulgt opp fra Regjeringen. Og kommer ikke Regjeringen med et slikt forslag i løpet av våren, vil Venstre fremme det før sommeren. Så får vi se om regjeringspartiene følger Jens Stoltenbergs gamle mantra om at "vi stemmer for det vi er for, og mot det vi er i mot.", eller om det nok en gang er langt fra ord til handling.

Det hører også med til historien at her burde virkelig forsikringsselskapene gå litt i seg selv. Det er både skammelig og smålig av et forsikringsselskap som i 2005 leverte et overskudd i driften på 4,1 milliarder kroner å nekte en liten gutt på femten måneder, hvis eneste sykdomshistorie er en forbigående forkjølelse, en forsikring.

Man skal ikke ta mange skrittene ut fra Stortingsbygningen før man ser at det norske velferdssamfunnet har sviktet de som trenger det mest: Du skal ikke gå langt før du støter på noen som enten er rusmisbrukere, bostedsløse eller har behov for psykiatrisk hjelp. Ikke sjelden er den en kombinasjon av alle tre forholdene.

Det er ikke 50 kroner ekstra på egenandelene i fysioterapi som er den store utfordringen innenfor velferdspolitikken, men det å hjelpe dem som trenger fellesskapets hjelp aller mest. Det er det som er sosialt ansvar. Når vi går rundt i Oslo sentrum er det som om velferdssystemene våre har sluttet å se menneskene. De samme menneskene som vi ser sliter, hver dag. Sånn kan vi ikke ha det.

Utformingen og praktiseringen av velferdssamfunnet er mer enn noe annet et ideologisk spørsmål. For oss sosialliberale er det avgjørende å skape et samfunn som ikke tråkker på folks verdighet og ikke fratar dem frihet, ansvar og dermed makt over eget liv. En av dem som har skrevet viktig og interessant om hva velferdsstaten gjør med enkeltmennesket, er filosofen Nina Karin Monsen. Vi er glad for å få henne med i det viktige prinsipprogramarbeidet og ser fram til å høre henne i morgen.

Det er ikke slik at mer penger nødvendigvis løser alle problemer, men av og til er penger viktig og politisk styring enda viktigere.

For noen dager siden ble det kjent at Aker universitetssykehus planlegger å legge ned store deler av tilbudet til rusavhengige i Oslo og Follo i juli måned, for å få budsjettet i balanse. 37 sengeplasser forsvinner når behovet er størst. Om sommeren trekker ungdom fra hele landet til hovedstaden og forbruket av rusmidler øker kraftig. 17 millioner koster det å ha hjelpen tilgjengelig når behovet for hjelpen er som størst.

På vegne av Venstre forventer jeg at helseministeren griper inn og sørger for at de 17 millioner kronene det her er snakk om kommer på plass - enten ved en omprioritering eller ved ekstrabevilgning i revidert budsjett.

I teorien har rusavhengig de samme pasientrettighetene som alle andre. Men der mektigere pasientgrupper kan tale sin sak med tyngde - ofte med hjelp av en

aggressiv legemiddelindustri, står de rusavhengige bakerst i køen.

Derfor må vi ha en systemrevolusjon som ser de svakeste. Vi må la ta tankegangen bak Venstres borgerlønn vinne fram. Vi må ta mennesker som sliter på alvor. Vi må skape et samfunn der alle får mulighet til å ta et større ansvar for sitt eget liv. Der alle får den verdigheten de fortjener.

Det er på tide å gjennomføre en kraftig endring i norsk sosialpolitikk - fra og omfordele penger mellom de mange som er i arbeid og som lever gode, velstående liv, til å sette inn et skikkelig krafttak for dem som trenger det.

Der alle rusmisbrukere som ønsker det får behandlingsplass eller annen hjelp.

Der ingen med psykiske problemer står uten behandlingstilbud.

Og der alle har et sted å bo.

Alan Awaz, 3 år. Født i Norge, foreldrene er kurdere fra Irak som kom til Norge for 4 år siden.
Mohnad Kartojev, 2 år. Født i Norge, foreldrene er fra Tsjetsjenia og kom til Norge for 5 år siden.
Edison Rexhepi, 7 år. Fra tidligere Jugoslavia. Kom til Norge sammen med familien sin for et år siden.

Disse barna bor sammen med 30 andre barn i Brenneriveien asylmottak i Oslo sentrum. Så mange som 419 barn har vært i norske asylmottak i mer enn tre år. Bare 78 av disse barna har fått oppholdstillatelse og venter på bosetting i en norsk kommune. 204 andre har fått beskjed om at de må forlate Norge fordi de har fått avslag på klagesakene sine i utlendingsnemnda - etter over tre års venting.

Prøv og sett dere inn i situasjonen til disse barna og deres familier: Tenk dere hva det å leve med en uavklart situasjon i et nytt land i så mange år gjør med mennesker i den mest sårbare alderen. I realiteten blir man frarøvet muligheten til en god og trygg barndom, når fremtiden er usikker og det er uavklart hvilket land og under hvilke forhold du skal vokse opp. Skolegang og nødvendig

helseoppfølging blir tilfeldig.

Jeg sier ikke at alle barn som kommer til Norge automatisk skal få bli her. Da får vi bare en situasjon hvor foreldre bruker barna sine som inngangsbillett til Norge for selv å få opphold.

Men for Venstre er det ikke akseptabelt at det skal ta tre år for å avgjøre om de kan få bli. Det må skjæres gjennom på et tidligere tidspunkt og er ikke saken avgjort innen en rimelig tid bør det være automatikk i at det innvilges oppholdstillatelse.

Vi hadde en tilsvarende situasjon i 2004. Da ble det gjennom en midlertidig forskrift gitt opphold på humanitært grunnlag for 242 barn og 163 voksne som hadde vært i mottak i mer enn 3 år. Selv om det den gang ble gjort klart at dette var et engangstilfelle, er det min mening at det samme må gjøres nå. Så lenge det ikke har kommet nye retningslinjer eller blitt kortere behandlingstid er det i realiteten ingenting som skiller dagens situasjon fra den vi hadde for to år siden.

Det er for enkelt å legge all skyld på den nye regjeringen. Her har vi et felles ansvar - som vi felles må løse.

Nettopp dette illustrere også kjernen i Venstres asyl- og innvandringspolitikk. Vi må ha en klarere todeling av politikken. To dører inn til Norge. Vi må verne om asylinstituttet og gi hjelp til dem som virkelig trenger det. Det må nødvendigvis være en trang dør, men en dør som flere enn i dag allikevel slipper inn gjennom (ikke minst når det gjelder såkalt kjønnsbasert asyl). Og så må vi ha en bredere dør for dem som vil starte en ny framtid for seg og sin familie gjennom å bidra med sin arbeidskraft.

Jeg tror også at en klarere todeling fører til en større aksept for en liberal og human asyl- og innvandringspolitikk. Hjelp dem som trenger hjelpen. Gi mange mulighet til å bli selvhjulpen og til å starte en nytt og bedre liv.

Kanskje går integreringen lettere også. Spesielt om vi som politikere går foran som rollemodeller der dialog er viktigere en konfrontasjon.

Fred og integrasjon kan bare baseres på tillit og respekt og må i første rekke bygges gjennom mellommenneskelig samkvem og forståelse. Det er ikke til å

komme forbi at det er utilstrekkelig kontakt på det folkelige plan mellom vestlige samfunn og den arabiske verden. Det er en viktig forklaring på mange av de episodene vi har sett og opplevd i den siste tid - ikke minst rundt reaksjonene etter karikaturtegningene av profeten Mohammed i Magazinet.

Derfor har Trine Skei Grande og Anne Margrethe Larsen i Stortinget foreslått å iverksette et utvekslings- og samarbeidsprogram mellom muslimske land og Norge. Vi ser for oss at frivillige organisasjoner og politiske partier tar i bruk samme samarbeidsmodell som med hell ble brukt i de østeuropeiske landene etter murens fall og på Balkan etter krigen. På den måten kan konflikter dempes og gjensidig forståelse og respekt utvikles, til erstatning for fordommer og skjerping av motsetninger og konfliktnivå.

Men samtidig som vi etterstreber samkvem og forståelse er det viktig å holde fast på noen grunnleggende rettigheter. Det gjelder for eksempel ytringsfrihet som verdi, dens begrensninger og måten den bør forvaltes på. Det er ikke nødvendigvis slik at alt som kan sies, bør sies til enhver tid. Men det er også slik at ytringsfrihet er en grunnleggende prinsipiell verdi som ikke skal relativiseres. Venstre står fast på ytringsfriheten, og det må selvsagt også gjelde for ytringer som for noen er ubehagelige, endog krenkende. Kritikk av religion eller religiøse symboler kan heller ikke fritas for retten til ytringer. Det er de religiøse som må lære seg å leve med dette i liberale demokratier. Det er derfor Venstre mener at blasfemiparagrafen bør oppheves, ikke gis ny betydning. Toleranse for kritiske ytringer bør læres av alle som ønsker å leve i Norge.

Hvis dere følger med på skjermen nå skal jeg ta dere med på et to minutters framtidsscenario om noe så trivielt som pizza-bestilling:

Pizza Palace-eksempelet på storskjerm
(http://www.aclu.org/pizza/images/screen.swf)

Take action, ja.

Det er nettopp det vi må gjøre. Derfor har Venstre for en drøy måned siden fremmet forslag i Stortinget om nedsette en egen personvernkommisjon.

Vi har rett og slett behov for en total oversikt over alt som nå truer personvernet og slik at vi unngår en utvikling slik vi nettopp har sett eksempel på.

La meg bare liste opp litt av det jeg vet vi står overfor av utfordringer:

? Krav til bruk av biometri i pass/ID-kort eller som adgangstegn.
? Bruk og registrering av DNA.
? Bruk av fotlenker både knyttet til kriminalitet og sykdom.
? Lagring og oppbevaring av teleopplysninger.
? Arbeidsgivers økende kontrollvirksomhet av egne ansatte gjennom teknologi- (e-post/mobil) og kameraovervåkning.
? Innenfor helsevesenet har vi utfordringer knyttet til bl.a. pasientregistrering og reservasjonsmuligheter og hvem som skal ha tilgang til denne informasjonen.
? Vi får stadig nye utfordringer når det gjelder registrering av bruk av privatbil (bompassering, veiprising, obligatorisk EPS).
? På toppen av dette kommer privat etterforskning, internasjonal bekjempelse av kriminalitet og terror, press mot taushetsplikt og bruk av og innsyn i offentlige databaser.

I sum gjelder det noe så fundamentalt som retten til fortsatt å kunne leve et tilnærmet sporløst liv.

For oss i Venstre er et sterkt personvern avgjørende både for den enkeltes frihet og for demokratiet. Vernet om den private sfæren er en forutsetning for et fritt samfunn. Friheten forutsetter at hvert menneske vernes mot utilbørlig registrering, overvåking og inngripen i privatlivet. Demokratiet forutsetter at det i siste instans er borgerne som kontrollerer staten, ikke staten som kontrollerer borgerne. Et samfunn som innvaderer privatsfæren eller har et likegyldig forhold til registrering og overvåkning av sine egne borgere er et samfunn på vei bort fra demokratiet og mot det totalitære. Det er derfor Venstre mener at det skal svært tungtveiende argumenter til for at hensynet til personvernet skal vike.

Benjamin Franklin sier det på denne måten:"de som gir opp vesentlige friheter for å få litt midlertidig sikkerhet, fortjener verken frihet eller sikkerhet."

I mange sammenhenger er det krevende å innta et prinsipielt standpunkt når det gjelder personvern. De aller fleste saker og initiativ hvor andre hensyn enn

personvernhensyn blir tillagt størst vekt, springer ut fra gode hensikter. Isolert sett er det mulig å forsvare det meste og som regel er hver enkel sak tilsynelatende bra. Problemet er at det ikke er noen som har nødvendig oversikt over, eller kontroll på om det i et større perspektiv blir en fornuftig avveining, eller om summen av alle "gode" tiltak blir det som Datatilsynets Georg Apenes har kalt for "de gode hensikters tyranni". Så langt har vi på mange områder opplevd at teknologien har gått foran, med myndighetene "springende" etter og hvor det i den gode saks tjeneste ikke alltid har vært like enkelt å la hensynet til prinsipiell tenkning om borgernes rettigheter komme først. Slik skal det ikke være.

Venstre-venner,

I dag er jeg en glad gutt.

Sjelden har jeg gledet meg mer til et Venstre-landsmøte enn dette. Til å treffe, diskutere og feire sammen med dere.

Og om vi skal legge en liten referanse til Bjørnstjerne Bjørnsons bok handler jo den på sett og vis om noe av det samme vi har vært gjennom: Kampen om å vinne noe og å kvitte seg med skjebnetroa.

Det har vi gjort. Vi gjorde i høst vårt beste valg siden 1969. Vi er ett av tre like store sentrumspartier på Stortinget. Vi har et antall personer på heltid og økonomiske ressurser som aldri før. Vi har full politisk frihet til å fremme vår egen politikk - uten hensyn til andre enn oss selv. Framfor alt har vi en ideologi og verdier det lyser av, og som vi skal blankpusse i året som kommer. Jeg kan ikke skjønne noe annet enn at vi har løsningene som vil etterspørres når folk går lei den snevre reverspolitikken.

Dette gode utgangspunktet skal vi bruke til å bygge et mellomstort parti og vise vei til et sosialliberalt Norge. Valgene i 2007 og 2009 skal ikke stå mellom Jens eller Jensen, rødt eller mørkeblått. De beste løsningene ligger fortsatt i sentrum. Der Venstre er. De som - enda en gang - forsøker å avskrive Venstre og det politiske sentrum - vil nok en gang ta feil.

Norge som nasjon har også det beste utgangspunkt som tenkes kan. Samtidig står vi midt i en internasjonal virkelighet som gir store utfordringer, krever nytenkning og dynamikk, men som også gir store muligheter. Den kan ikke møtes med ryggen til og med endringsvegring, men med offensiv politikk og positiv grunnholdning. Med engasjement, framtidsglede, men samtidig ansvarlighet i pengebruk.

Den såkalte venstresiden leder an i kamp mot globaliseringen, mot fornyelse av offentlig sektor, mot konkurranse og mot et økonomisk system som er velferdssamfunnets forutsetning. Dette er ikke radikale krefter for økt frihet og velferd, men reaksjonens Norge som vil ha egen makt, styring og kontroll i frykt for framtida, for mangfoldet og grunnleggende sett: Frykt for friheten. Det er disse kreftene som er den nye regjeringens heiagjeng, og de har innflytelse. Stor innflytelse.

Vi kan si at høstens valgresultat var en midlertidig tilbakekomst for det sosialdemokratiske hegemoniet som vi egentlig har hatt lenge i norsk politikk og samfunnsliv. Arbeiderpartiet og deres støttepartier lyktes på ny å definere fellesskap og rettferdighet som sine begreper, og klarte å forføre folk med en valgkampretorikk som i ettertid har vist seg å være nettopp det - retorikk, nesten uten innhold.

Vi har jo ikke sett noen ny politikk, noen ny kurs, slik de lovte. Vi ser ingen strålende visjoner for Norge. Det vi ser er en handlingslammet regjering i villrede og indre strid om hva de vil og hvor de vil, og hvor summen egentlig er en administrasjonsregjering som har gjenopprettet makt i aksen mellom regjeringskvartalet og Youngstorget.

Vi ser ingen visjoner og noen handlekraft for en moderne miljønasjon. Vi ser ingen kraft i fornyelse og utvikling av kunnskapsnasjonen Norge. Vi ser ingen visjonær politikk for det flerkulturelle og mangfoldige Norge, men en partyløve av en kulturminister og integreringsminister som lurer på om han skal følge Danmarks negative innvandringspolitikk. Vi ser ingen grunnleggende nytenking om velferdsstaten, og hvordan vi bedre kan løse de faktiske problemene for dem som trenger det mest.

Jens kan administrere Norge, men det er lite som tyder på at han er rett mann for å føre landet framover.

På den andre siden av det politiske slaget som mediene nå dyrker, og ser for seg skal dominere helt fram til valget i 2009 - der finner vi Jensen. Ifølge alle politiske kommentatorer er det mellom disse slagene skal stå: Jens eller Jensen, det er spørsmålet.

Men er det Jensen som representerer visjonene for framtidas Norge? Er det løftene om lavere bensinpris og ingen bompenger som skal føre oss framover? Er det en politikk for å stenge grensene for mennesker utenfra og for konfrontasjon framfor dialog i internasjonalt samkvem? Er det raseringen av de store, offentlige kulturinstitusjonene som er framtida? Er det å benekte at vi har et klimaproblem?

Nei, venner og gode liberalere. Det er ikke i kampen mellom Jens og Jensen vi vil finne de store, viktige debattene og de gode løsningene på de viktige utfordringene. Snarere tvert imot.

Vår utfordring nå er å tegne et enda tydeligere, enda mer visjonært, mer radikalt og framtidsrettet parti - som kan vise verdier og vei for framtids-Norge. Det er der vi skal vise oss framover - gjennom systematisk arbeid - tydeligere og klarere enn situasjonen de siste åene har gitt oss mulighet til.

Samfunnet har til alle tider vært drevet framover i et vekselspill mellom radikale og konservative krefter. De liberale frihetsideene har alltid vært i kjernen av dette.
Venstre tror at frihet skaper ansvar og ekte fellesskap, og at framtiden ikke ligger i tilbakegang til sosialdemokratisk styring og ensretting. Derfor skapes det nå et stort rom for Venstre i det radikale, sosialliberale sentrum som ikke frykter for framtida, men går inn i den med optimisme og engasjement.

Valgene i 2007 og 2009 skal ikke bare stå mellom Jens og Jensen. Det kommer til å være mange som vil etterspørre noe annet. For dem skal svaret være Venstre. Et Venstre med tydelige verdier og bedre løsninger. For miljøet, for bedriftene, næringslivet og for alle ulike enkeltmennesker i vårt lykkelig stilte land.

What a wonderful world.

Godt landsmøte videre, og lykke til i arbeidet med et sosialliberalt Norge og et

større Venstre.

Kilde
www.venstre.no

Emneoversigt
Landsmøtetale

URI
https://www.virksommeord.no/tale/det-sosialliberale-norge-et-storre-venstre